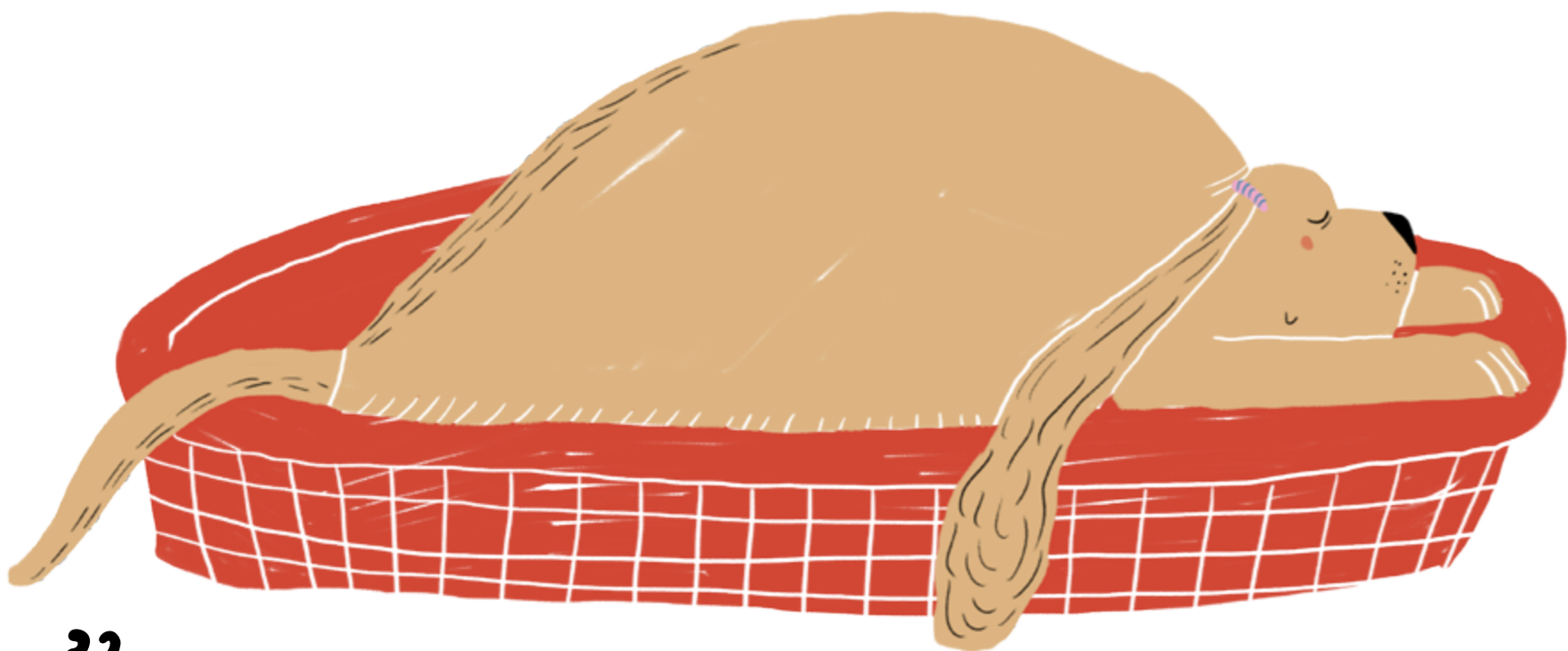

Potom se všichni zvedli od stolu, odešli do obývacího pokoje a zavřeli za sebou dveře. Z obývacího pokoje se ozýval smích, protože všichni sledovali veselý televizní seriál. Lukáš smutně usínal v pelechu, ale hřála ho myšlenka, že zítra nemusí do školy, protože je pes a psi mohou bezstarostně celý den okounět doma, a dokonce jim nikdo nemusí psát omluvenku. V pelechu teď usínaly všechny děti z oné čtvrti, které si to se svými pejsky vyměnily, a pejsci zase hajali ve voňavých postýlkách.

Jen Ivanka Juříčková měla problém! Pruhovaný overálek jí popraskal ve švech a paní Juříčková spráskla ruce, dostala hysterický záchvat a ptala se:

„JAK JE TO MOŽNÉ, SANY? TEN OVERÁLEK MĚ PŘIŠEL NA TŘI STA PADESÁT KORUN. TY JSI ZTLOUSTLA! TO JE PRO PEJSKA NEBEZPEČNÉ. NEDÁ SE NIC DĚLAT, MUSÍŠ ZHUBNOUT! NEDOSTANEŠ NAŽRAT A BUDE!“

A tak Ivanka usínala hladová v pelechu a snila o lívancích se šlehačkou. „Hlavně že to dobře dopadlo a maminka nepoznala, že jsme si to se Sany vyměnily,“ pomyslela si a usnula.

Ráno v parku, když šli pejskové vyvenčit děti, si všichni psi i fenečky pochvalovali, jaký krásný život jim začal. Děti smutně okouněly s náhubky a obojky u prolézaček a raději mlčely, aby nemusely přiznat, že být psem zase taková legrace není. Jediný Vašek Sýkora měl dobrou náladu, protože měl ve škole samé čtyřky a pětky, a povídá:

„HE, UVIDÍME, AŽ SE VRÁTÍ ZE ŠKOLY! PAK SI POVÍME, KDO JE NA TOM LÍP! AŽ MI SUNDAJÍ NÁHUBEK, KLIDNĚ KOUSNU UČITELKU, A NIKDO MI NIC NEŘEKNE, PROTOŽE JSEM PES! HE... HE!“

